

Consultancy

Ko Minderhoud

Verslag

Toen ik er over dacht om op mijn 61e met FPU (vroeger heette dat VUT) te gaan, werd ik wel eens benaderd met de vraag of ik nu 'consultancy' zou gaan doen. Ik had daar niet zo over nagedacht en eigenlijk wist ik niet zo goed wat consultancy was, laat staan dat ik wist hoe je in die wereld terecht

moest komen. Wat ik wel wist, is dat ik nu eindelijk al die boeken eens zou gaan lezen waar ik nooit aan toe was gekomen, meer naar het theater zou gaan en dat ik veel wilde gaan fietsen. Om dat laatste doel te bereiken heb in 2000 een sportief ogend, doch stevig herenrijwiel aangeschaft. Dit rijwiel staat nog altijd, glanzend als nieuw, in mijn schuurtje. De reden hiervoor zal u gaandeweg dit artikel duidelijk worden.

Kort voor de datum van mijn pensionering vroeg een met mij bevriende collega of ik belangstelling had om voor enkele weken in een project in Polen te gaan werken. Het ging over advisering op het gebied van destructie. Hij was er voor gevraagd, maar had geen gelegenheid. Tijd om lang na te denken was er niet, want het moest dezelfde dag besloten worden. Ik heb het gedaan en het is me uitstekend bevallen. Vanwege mijn vorige functie wist ik redelijk veel over dit onderwerp. Dat geeft zelfvertrouwen. Het was een project van de Wereldbank, dus ik werkte in een internationaal team met interessante lui, zodat we tussen het werk door en 's avonds boeiende gesprekken hadden. Onze Poolse collega's reageerden positief op onze activiteiten, ik heb in die tijd veel gezien

van het land en de veehouderij, ik had het gevoel dat ik iets nuttigs had gedaan en ik verdiende er ook nog wat mee. In ieder geval had ik nu een idee wat consultancy is.

Estland

Na dit project vroeg een andere vriend of ik zin had om een tijdje met hem in Estland in een project over invoer van veterinaire projecten te gaan werken. Na Estland kwamen er twee projecten in Letland over I&R, reorganisatie van de veterinaire diensten, een referentielab voor rabiës en dierenwelzijn rond het slachten. Daarna ben ik nog bezig geweest met de opleiding tot dierenarts in Macedonië en Estland, een groot project in Turkije over invoer en een project over dierenwelzijn in Servië.

Binnenkort ga ik naar Polen om met dierenartsen over zoönosen te praten. Mogelijk denkt u nu dat ik veel verstand van al deze onderwerpen heb. Dat is niet zo en dat is ook niet altijd nodig. Als expert heb je vaak te maken met een omschreven onderwerp, waar je je tevoren goed op kunt voorbereiden. In twee projecten was ik teamleider en dan komt het meer op de organisatie dan op de werkelijke inhoudelijke kennis aan. De experts zitten dan in het team.

Consultancybedrijven

Als je eenmaal in het systeem zit, dan circuleert je cv in de kleine wereld van de consultancybedrijven en voor je het weet, word je voor de meest uiteenlopende onderwerpen gepolst. Meestal word je gevraagd op het moment dat het nog niet zeker is of het bedrijf het project wel zal krijgen. Althans, dat is mijn ervaring met de projecten waarin ik heb gewerkt in de landen die willen toetreden tot de EU.

Om in de toekomst te kunnen voldoen aan datgene wat in de Brusselse richtlijnen is vastgelegd, hebben deze landen vaak behoefte aan adviezen van experts uit EU-landen. Voor een bepaald onderwerp wordt een project opgesteld, samen met een EU-lidstaat of met de EU. Particuliere consultancybedrijven of overheidsdiensten kunnen hierop inschrijven. Ze moeten dan een plan indienen hoe ze het project gaan aanpakken, waarin onder anderen een team wordt voorgesteld en hoeveel geld het moet kosten. In dit stadium worden experts benaderd.

Als je positief reageert op de aangeboden voorwaarden, moet je vooral niet denken dat je snel iets verneemt. Als het bedrijf het project niet heeft binnengehaald, hoor je meestal nooit meer iets, de enkele goede niet te na gesproken. Hebben ze het wel te pakken gekregen, dan krijg je na lange tijd bericht dat je verwacht wordt je zeer spoedig te melden in een ver land met powerpoint presentaties et cetera. Zelfs ben je dan soms al vergeten dat je ooit voor dit project bent gevraagd. Een zenuwslopende tijd breekt dan aan. Allerlei informatie moet worden verzameld via



Ko Minderhoud kijkt met veel plezier terug op zijn werk als consultant.

je netwerk, internet en gesprekken met mensen die zo vriendelijk zijn je te willen helpen. Presentaties worden gemaakt en daarmee ga je dan enigszins nerveus op stap.

Ter plaatse

Natuurlijk heb je tevoren met het team kennis gemaakt en afspraken gemaakt. Mijn ervaring is, dat op de plaats van bestemming er snel een goed gevoel van saamhorigheid ontstaat. Je zit samen in dit verre land, je hebt een gemeenschappelijk doel, allerlei competentiegedoe waar je in Nederland mee te maken kunt hebben is ver weg en dus ga je er samen voor.

Het is natuurlijk niet allemaal rozengeur en maneschijn. Het is niet altijd gemakkelijk om de mensen in het ontvangende land aan het werk te krijgen, gemaakte afspraken worden vaak niet nagekomen waardoor de tijd voortschrijdt en er weinig gebeurt. De gestelde doelen moeten wel worden gehaald in een zekere periode.

Een groot obstakel is de vaak aanwezige competentiestrijd tussen ministeries of tussen diensten. Het vergt soms een hele tijd en veel diplomatie om de betrokken partijen samen om de tafel te krijgen. Als het dan eenmaal zover is, kan men zeker niet altijd zeggen dat er in een positieve stemming wordt vergaderd.

Er is altijd veel belangstelling voor studiereizen naar Nederland en voor materialen die op kosten van het project kunnen worden aangeschaft. Dit is meestal niet in evenwicht met de

belangstelling om de bestaande situatie in het eigen land te veranderen. Ook komt het voor dat er bij voorgestelde plannen al bij voorbaat wordt gereageerd dat zoiets in dit land toch niet mogelijk is. Voor sommige onderwerpen bestaat soms geen enkele belangstelling, zoals voor dierenwelzijn. Zolang veel mensen geen geld hebben om een eitje te kopen, is het niet eenvoudig om enthousiasme op te wekken voor enkele vierkante centimeters meer vloeroppervlak voor leg-hennen.

Positief gevoel

Terugkijkend op de laatste vijf jaren heb ik aan dit werk een positief gevoel overgehouden. Ik heb het idee dat ik mijn kennis en ervaring op een nuttige manier heb besteed, ik heb landen en mensen leren kennen, waar ik zonder dit werk nooit mee in contact zou zijn gekomen, ik heb er veel van geleerd en ik heb er ook nog wat geld mee verdiend. Het heeft ook veel tijd gekost. De voorbereiding, het verblijf in het land en de rapportage achteraf vergen veel tijd. Hoe langer je uit het normale werk bent, hoe meer tijd het kost om je kennis actueel te houden. Op zonnige dagen zat ik vaak aan de computer te werken, heimelijk denkend aan een tochtje op de fiets. Maar nee....., eerst moest dat rapport klaar zijn.

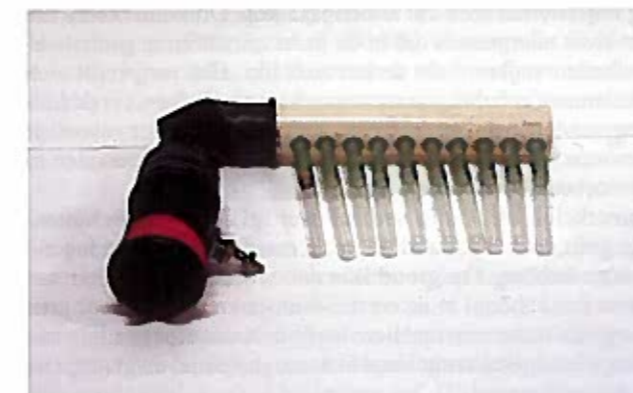
Ook aan dit werk komt ooit een eind en dan staat daar nog steeds dat glanzende rijwiel op me te wachten. Een mooi vooruitzicht!

Het veterinair verleden laat zijn sporen na, met name in de veeteelt en de KI. Foto's, instrumenten, boeken en andere voorwerpen herinneren aan (bijna) vergeten opvattingen, therapieën en gebouwen, maar ook aan bijzondere en gewone mensen die een rol speelden in de diergeneeskunde en de veefokkerij. Hun verhaal wordt hier verteld.

Het 'spermaorgel'

Uitgelicht

Waarschijnlijk is de associatie met orgelpijpen de reden, dat men dit vreemde ding het 'spermaorgel' is gaan noemen. Het is in 1956 of 1957 bedacht op de Gezondheidsdienst voor Dieren in Bostel om aan de weet te komen hoe een beer zijn sperma loosde. Door de schotjes die er in aan-



gebracht waren, stroomden de reageerbuisjes na elkaar vol, zodat de verschillende fracties van het totale ejaculaat, dat wel een halve liter groot kan zijn, gescheiden werden. Omdat de fracties allemaal even groot waren, namelijk de inhoud van de buisjes, kon nauwkeuriger berekend worden hoeveel zaadcellen per fractie geloosd werden en op welk moment er vrijwel geen spermien meer aanwezig waren. In de laatste buisjes kwam alleen maar waterig vocht en wat er dan nog kwam liet men weglopen.

Zo konden ook verdunnings- en houdbaarheidstesten verricht worden per fractie.

Meer van deze historische voorwerpen zijn te bewonderen in het Museum Veeteelt en KI in Beers bij Cuijk. Het is interessant om met groepen veehouders een dagtrip te maken naar dit museum met leuke dagarrangementen en een boerenlunch. De collega-vrijwilligers staan voor u klaar. www.veeteelt-ki-museum.nl of liesho70@wxs.nl